

Повертаюсь по вічному сліду я,
так,
Наче крапля дощу
по швидкій течії.
Повертаюсь до себе,
неначе літак,
Що уважно простежує
траси свої.
Повертаюсь до вас.
Понад вічністю рік.
Понад вічним вогнем, понад вічним зелом,
І устами торкну
швидкоплинний потік,
Наче воїн, що воду набрав у шолом.
Прокидаюся,
наче прогавив підйом,
Наче грав мій горніст,
але десь вдалині,
І, мов крапельки, на підвіконні моїм
Всі прожиті як слід
і змарновані дні.
Прокидаюся,
пучками торкаючи день,
Час проходить між пальцями, та не мина,
Наче це не робота —
зарядка лишень,
А робота попереду —
де ж бо вона?
Прокидаюся рано,
бо так уже звик.
У бою із собою —
себе бороню.
А на плечах у мене
ворушиться вік,
Мов людина,
яку я виношу з вогню.

1982

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.